

Moje srdce (vyvolení Davida za krále nad Izraelem)

1. čtení: 1. kniha Samuelova 15,22-23,35 "Líbí se Hospodinu zápalné oběti a obětní hody víc než poslouchat Hospodina? Hle, poslouchat je lepší než obětní hod, pozorně rozvažovat je víc než tuk beranů. Vzдор je jako hříšné věštění a svéhlavost jako kouzla a ctění domácích bůžků. Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, i on zavrhl tebe jako krále."

Kázání: 1. kniha Samuelova 16,1-13

Bratři a sestry,
pamatujete si ještě na volbu presidenta? Jak jsme někteří nosili odznáčky a nálepky na autě, že chceme za presidenta Karla? Ale to bylo až to druhé kolo. Tam, myslím, už byla volba jasnější. Ale pamatujete si ještě na to první kolo? Tam bylo 9 kandidátů. Podle čeho jste se rozhodovali, komu dát hlas? A rozhodovali jste se svobodně nebo jste se nechali ovlivnit průzkumy a tak jste volili radši někoho, kdo měl šanci ohrozit někoho nepřijatelného? A napadlo vás volit podle toho, jaké má ten člověk srdce? V tom dnešním příběhu je totiž právě srdce člověka tím rozhodujícím. A ano, tím rozhodujícím i pro politickou funkci. Alespoň z pohledu Pána Boha.

Ale vraťme se nejdřív k samotnému příběhu. Nakonec uvidíme, že hlavním smyslem možná není ovlivnit to, koho budeme volit za prezidenta. I když to možná trochu taky. Aby nám ten příběh dával smysl, musíme si říci, co té volbě nového krále nad Izraelem předcházelo. Králem byl totiž v té době ještě pořád Saul. První Izraelský král. Krásný, vysoký, silný muž. Samotným Bohem zvolený. To je důležité. Saul nebyl samozvanec. To Bůh si ho vybral za krále. A také mu dopředu ukázal cestu, po které chce, aby šel. To byl hlavní Saulův úkol. A přesně to taky Saul nedokázal. A ne jednou. Nebylo to tak, že by udělal chybu a měl holt smůlu. Nebylo to jedno špatné rozhodnutí nebo jedna chyba, jedna špatnost, které se dopustil. Ale bylo to srdce. Jeho srdce nechtělo jít po dobré cestě. A tak po ní Saul nešel. Dlouho. A Bůh ho zavrhl. To je první důležité místo v našem příběhu. Bůh si vyvoluje, a Boží vyvolení je vždycky vyvolení k úkolu, ne vyvolení k nadržování a zvýhodňování. Ale Bůh taky zavrhuje. Když si tohle uvědomíme, měl by nám přejít mráz po zádech a zatajit se dech. Bůh nakonec Saula zavrhl tak, že ani prorokovi Samuelovi nedovoluje nad ním truchlit. „Jak dlouho ještě budeš nad Saulem truchlit?“ To není otázka, na kterou by Bůh čekal odpověď. Že třeba do čtvrtka a pak už ne. To je pobídka. Já jsem ho zavrhl, tak nad ním netruchli. Ty, Samueli máš jiný úkol. Tak běž. Nezůstávej stát přede dveřmi, ze kterých tě vyhodili. I když toho člověka ve vnitř miluješ. Nezůstávej jako pes na prahu. Jako pes, který na tom prahu nakonec chcípne. Ale běž, protože najdeš někoho vzácnějšího.

A tak Samuel jde. I když ho to bolí, i když se bojí. Víra v Boha, to taky znamená být věrný svému vyvolení, splnit úkol, pro který jsi vyvolen. I když to bolí, i když se bojíš. No a tady přichází ta krásná scéna jako z Popelky nebo z každé druhé dobré pohádky. Samuel má vybrat krále. Stojí před ním sedm krásných udatných chlapů a každý vypadá na to, že by mohl být králem. Ale ani jeden z nich to není. Ano, Je to jako z pohádky. Jenom to je naopak. Bible tady nekopíruje Tři oříšky pro Popelku. Bible byla napsána malinko, jenom o trošku dřív, než se začala vyprávět pohádka o Popelce nebo o nejmladším a nejslabším princovi, který nakonec zabije draka a dostane ruku princezny a půl království a bude kralovat dobře až dodnes, prostě proto, že je hodný. To ty naše pohádky moudře přejímají to, co do tohoto světa, do našich myslí i do Bible vložil sám stvořitel. To co všichni dobře víme a chceme, aby to tak bylo. Aby to rozhodující nakonec nebyly svaly a krása a to, jak se člověk dokáže prosadit. Ale aby to rozhodující bylo srdce člověka. To, jaký člověk opravdu je. Jak dobrým je člověkem. I když to není vidět. I když to vlastně do důsledků vidí jenom Bůh. To je alespoň v Bibli SRDCE. To jaký člověk opravdu je, ale i to, jaký člověk opravdu chce být.

No a když to tedy není nikdo z těch sedmi krásných a silných chlapů. Kdo zbývá? David. Mládeneček David. Klidně spíš Davídek. To se vlastně hodí víc. Jeho jméno znamená Miláček. Ale kdyby šlo jenom o to, že je mladý, příliš mladý. A navíc, že je to zrzek, což je divné. Za to se mu museli hodně nasmát. Ale on navíc pase ovce. Nám to zní možná romanticky, ale představte si spíš zametače, sběrače odpadků a psích výkalů. To byl tehdy pastýř ovcí. Práce, kterou nechtěl nikdo normální dělat. Takový pastýř totiž smrděl, táhly se za ním mouchy, musel spávat venku a podle toho taky vypadal. Vypadal a smrděl jako dneska bezdomovec. O to vtipněji pak zní ta Samuelova slova Davidovu tátovi: "Pošli pro něj! Nebudeme stolovat, dokud sem nepřijde." A když zasmrádlý, ryšavý Davídek dorazí? „Nuže, pomaz ho. To je on. Nehleď na jeho vzhled ani na jeho

malou postavu, neboť já jsem ho vyvolil. Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce."

A tak se stal David pomazaným, Božím vyvoleným. Vyvoleným k velkému úkolu. Že to je krásný příběh? No dobrá, ale co my s tím. Na začátku jsem mluvil o volbě prezidenta. Bylo by určitě fajn, kdybychom dokázali volit podle toho, jaké má člověk srdce. A kdybychom to taky dokázali poznat. Mnohem důležitější jsme ale v tomto příběhu my sami. Každý z nás, kdo ten příběh slyší. Protože k tomu jsou ty biblické příběhy určeny. Abychom je poslouchali, abychom se v nich našli, abychom pak z těch příběhů vyšli proměněni. A co ten příběh tedy říká o mně? Copak mně si Bůh vyvolil, abych byl králem? To ne. Doufám. Ani presidentem bych být nechtěl. Ale mně, a každého z Vás Bůh vyvolil. Abyste v něj a jemu věřili. Abyste nesli jeho podobu v tomto světě a tak o něm vyprávěli. Ale také každého člověka Bůh vyvolil, aby se rozhodoval. Aby si určoval cestu, po které půjde. Aby vládnul tomu, co je mu svěřeno. K tomu Bůh člověka vyvolil už tím, že mu dal se narodit. Každý člověk je tak do jisté míry králem svého života. Jako byl Saul králem nad Izraelem. A každého člověka vyvolil, aby v tom kralování šel po té dobré cestě, po té, kterou mu sám stvořitel ukazuje. Jenže když se podívám do zrcadla, co vidím? Co je tohle za krále? Nebo za královnu? Příliš malý, mladý, hubený, plešatý, příliš hloupý a nejistý, nerozhodný. Nebo příliš starý, slabý a neschopný. Neumím se prosadit, neumím se rozhodovat. Co je tohle za krále?

Nehleď na jeho vzhled ani na jeho vysokou postavu. Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce. To důležité není vidět v zrcadle. Dokonce to ani není vidět v tom, co jsem už v životě dokázal a kam jsem to dotáhl a jak se dokážu prosadit. Důležité je srdce. To, jaký doopravdy jsem a jaký chci být.

Závěr toho všeho? Král David bude dobrým králem. Tak dobrým, že jím Bůh bude poměřovat všechny ostatní krále. Tak dobrým, že se mu žádný král už nevyrovná. Až na toho jednoho, kterému měl být i sám David pouze hodně nedokonalým obrazem. Ale ani David nebude bez chyby. I David udělá chyby. A nejenom chyby. Udělá možná to největší svinstvo, o jakém se v Bibli vůbec píše. Jak to? Když si ho Bůh vyvolil pro jeho dobré srdce? Protože ani lidské srdce není něco daného. Srdce není určeno geneticky ani výchovou tak, že by se nemohlo změnit. Srdce se mění a někdy ho dokáže změnit sám Bůh. A Bible moc dobře ví, jak často a snadno se i dobré srdce může nechat zarůst tukem. Hleďte na srdce, na ta cizí i na to svoje. A víc na to svoje, protože k tomu máme blíž. Naším úkolem ve světě není soudit srdce ostatních. V tom je další veliký význam těch krásných slov: člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce. Naše oči jsou určeny k tomu, aby se dívaly na to, co vidí. My srdce nevidíme. To je Boží úkol a Boží práce. Srdce toho druhého spatřujeme většinou jen podle toho, jak ten člověk jedná. Nás má především zajímat to naše vlastní srdce. A máme se o něj starat. Jestli náhodou neobrustá tukem, jestli třeba zrovna nepotřebuje odtučňovací kůru.

Amen